

1

NA CHODBÁCH STROJOVNE PRŠAL prach. Uvoľňovali ho vibrácie prebívania. Drôty pod stropom sa jemne hojdali medzi úchytkami. Rúrky drnčali. Vzduch sa otriasal staccatom nárazov z generátorovne, ktoré sa odrážalo od stien a pripomínalo časy, keď sa nebezpečne vychyľovali nevyvážené stroje.

V centre strašného rámusu stála Juliette Nicholsová, kombinézu mala po pás rozopnutú, voľné rukávy zaviazané okolo bedier a prach zmiešaný s potom jej špinil tieľko ako blato. Šľachovité ruky sa jej triasli, ako sa celou váhou opierala do rýpadla, ktorého ťažký kovový piest znova a znova narážal do betónového múru sila osemnásť.

Vibrácie cítila až v zuboch. Každá kosť a kĺb v tele sa jej otriasali, bolesťou sa jej pripomínali staré rany. Zboku ju nešťastne sledovali baníci, ktorí rýpadlo zvyčajne obsluhovali. Juliette odvrátila hlavu od betónového prachu a uvidela, ako tam stoja s rukami založenými na širokých hrudiach, čeluste stuhnuté do zamračených výrazov. Azda sa im nepáčilo, že si privlastnila ich stroj. Alebo nesúhlasili s narušením tabu, lebo kopala, kde bolo kopanie zakázané.

Juliette preglgla piesok a kriedu, ktoré sa jej hromadili v ústach, a sústredila sa na drobiacu sa stenu. Nerada, no predsa len musela zvážiť aj tretiu možnosť: jej vinou zomreli dobrí mechanici a baníci. Keď odmietla čistiť, v sile vypukli kruté boje. Koľkí muži a ženy, čo sa

prizerajú, ako kope, stratili milovaných, priateľov alebo rodinných príslušníkov? A koľkí z toho vinia ju? Určite nie je jediná.

Rýpadlom šklblo, kov zarinčal o kov. Juliette odklonila udierajúce čeľuste nabok, v bielom mäse betónu sa objavili ďalšie kosti roxoru. Z múru sila už vydolovala úctyhodný kráter. Prvý rad roxorových tyčí jej ako zuby trčal nad hlavou, konce podobné roztaveným sviecam vyhladila rezacím horákom. Po šesťdesiatich centimetroch betónu narazila na druhý rad, stený boli hrubšie, ako si predstavovala. S otupenými končatinami a napnutými nervami navádzala stroj ďalej, piest v tvare klina vyhrýzal kameň medzi tyčami. Keby na vlastné oči nevidela plán a nebola si istá existenciou iných síl, dávno by sa vzdala. Mala pocit, akoby prerážala samotnú zemeguľu. Plecia sa jej triasli a ruky s predlaktami sa zmenili na šmuhy. Útočila na stenu sila, prerážala tú prekliatu klietku, chcela sa dostať von.

Baníci nepokojne prešľapovali. Juliette prešla očami z nich na prebíjací klin, ktorý znova zarinčal o oceľ. Sústredila sa na biely kameň medzi tyčami. Čižmou kopla do páky, oprela sa do stroja a rýpadlo sa posunulo na hrdzavých pásoch o ďalšie tri centimetre. Dávnejšie si mala dať prestávku. Krieda v ústach ju dusila, prahla po vode, ruky potrebovali oddych a okolo podvozku rýpadla a nôh sa jej hromadili trosky. Niekoľko väčších kusov odkopla z cesty a ďalej hľbila.

Bála sa, že ak opäť zastane, baníkov už nepresvedčí, aby jej dovolili pokračovať. Starostka-nestarostka – predáčka zmeny či nie –, muži, ktorých považovala za nebojácnych, už opustili generátorovňu s pokrčenými čelami. Desili sa, že prerazí posvätnú pečať a vpustí dnu odporný, vražedný vzduch. Juliette videla, že sa na ňu pozerajú ako na ducha, lebo sa vrátila zvonka. Mnohí sa jej vyhýbali, akoby bola nákazlivá.

Začala zuby, škripala jej medzi nimi nechutná drvina, a znova kopla čižmou páky, ktorá poslala rýpadlo vpred. Pásky sa opäť pretočili a posunuli stroj o niekoľko centimetrov. Potom ešte kúsok. Juliette preklínala rýpadlo aj bolesť v zápästiach. Dočerta s bojmi, v ktorých stratila priateľov. Dočerta s hrubou vrstvou kameňa, ktorá ich delí od Sama a opustených detí. A dočerta s hlúpou funkciou starostky, pre

ktorú sa ľudia na ňu pozerajú, akoby naraz viedla všetky zmeny na všetkých podlažiach a mala šajnu, čo, dopekla, robí, podriaďujú sa jej a zároveň sa jej boja...

Rýpadlo poskočilo o viac než tri centimetre a klin prenikavo zaškrípal. Juliette sa pošmykla rukou a stroj zareval ako pred výbuchom. Baníci sa strhli, viacerí sa k nej rozbehli s tieňmi za pätami. Juliette udrela po červenom núdzovom vypínači, ktorý bol pod vrstvou prachu a bielej cementovej múčky takmer neviditeľný. Nekontrolovateľné rýpadlo sa prudko otriaslo a zhaslo.

„Si na druhej strane! Si na druhej strane!“

Raph ju ťahal preč, bledými rukami, mocnými po rokoch ťažkých banských prác, jej objímal znečitlivené údy. Iní kričali, že skončila. Definitívne. Rýpadlo vydalo zvuk, akoby sa zlomila ojnica, stroj nebezpečne zakvílil a motor bežal naprázdno, bez odporu. Juliette pustila ovládanie a odkvæla do Raphových rúk. Opäť ju zaplavilo zúfalstvo, myslela na priateľov, zaživa pochovaných v hrobke prázdneho sila, a na to, že sa k nim nevie dostať.

„Prerazila si stenu. Ustúp!“

Ústa jej zakryla ruka zapáchajúca mazivom a potom, chránila ju pred vzduchom za múrom. Juliette nemohla dýchať. Pre očami sa jej rozplynul oblak betónového prachu a odhalil čiernu prázdnotu.

Medzi dvoma kovovými tyčami zívala temnota. Pustý priestor za dvoma vrstvami väzenských mreží, ktoré ich obklopovali zo všetkých strán, od strojovne až po vrch sila.

Prerazila múr. Prenikla na druhú stranu. Otvoril sa jej výhľad na iné „vonku“.

„Horák,“ zamrmlala, odtrhla si z úst Raphovu možoľnatú ruku a skusmo sa nadýchla. „Dajte mi rezací horák a baterku.“

2

„POONDIATA MAŠINA JE prežratá hrdzou.“

„Vyzerá to na hydrauliku.“

„Musí mať aspoň sto rokov.“

Posledné slová zašomral mechanik Fitz, hvízdali mu v medzerách po chýbajúcich zuboch. Baníci a mechanici, ktorí si počas kopania držali odstup, sa náhle nahrnuli za Juliette, ktorá mierila lúčom baterky do tmy za závojom rozprášeného kameňa. Raph, biely ako prach vo vzduchu, stál vedľa nej, plece pri pleci sa tlačili do kužeľovitého krátera vyhlbeného do takmer dva metre hrubého betónu. Albín mal rozšírené oči, priesvitné líca nafúknuté a bezkrvné pery tuho stisnuté.

„Môžeš dýchať, Raph,“ ubezpečila ho Juliette. „Je to len ďalšia miestnosť.“

Bledý baník vypustil vzduch spolu s výdychom úľavy a požiadal ľudí za chrbtom, aby sa na nich netlačili. Juliette podala baterku Fitzovi a odvrátila sa od diery, ktorú vyhlbila. Pretláčala sa davom, srdce jej divo búšilo z pohľadov, ktoré úchytom zazrela na druhej strane. Jej podozrenie rýchlo potvrdil rozruch medzi ostatnými: podpery, skrutky, hadice, hrdzavé oceľové plechy, z ktorých sa odlupovala farba... Mechanická obluda sa rozkladala do šírky aj do výšky ako nepreniknuteľná stena, kam až dosiahlo slabé svetlo baterky.

Do roztrasenej ruky jej vložili cínový hrnček s vodou. Juliette hltavo pila. Bola vyčerpaná a v hlave jej vírili myšlienky. Nevedela sa